

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ος

Ἐν Ἀθῆναις, 1 Ἰουνίου 1902

Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 22

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

— Μήπως ἐλπίζεις, ἀγαπητέ μου Μάξ, νὰ νῆκαλύψῃς ὁλόκληρον μαγεῖον, καὶ τραπέζι στρωμένον, ἑτοιμὸν διὰ τοὺς ταξιειδιώτας ; . . .

— Δὲν ἐλπίζω τίποτε, ἀγαπητέ μου Τζὼν, ἀλλ' εὐρισκόμεθα ἐνώπιον ἀνεξηγήτου, καὶ πρέπει νὰ προσπαθήσωμεν νὰ νῆκαλύψωμεν καμμίαν ἐξηγήσιν εὐλογον.

— Ἄς εἶνε, Μάξ. — Πειράζει, Κάμη νὰ πομπηκρυνοθῶμεν ἐν ἡ δύο χιλίομετρα ;

— Ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ προχωρήσωμεν περισσότερον, ἀπεκρίθη ὁ ὁδηγός. Ἀρκεῖ νὰ υπάγωμεν ἕως ἐκεῖ ποῦ στρέφει ὁ ποταμός. Ἀφ' οὗ ἔχωμεν τὴν εὐκολίαν νὰ τον διαπλεύσωμεν, ἄς μὴ κουραζώμεθα μὲ ἀνωφελεῖς πεζοπορίας . . .

— Σύμφωνοι, Κάμη, ἀπεκρίθη ὁ Τζὼν Κόρτ. Ἄλλως τε ἀργότερα ἐν ᾧ τὸ ρεῦμα θὰ παρασύρῃ τὴν σχεδίαν μας, θὰ ἠμποροῦμεν μὲ ὅλην μας τὴν ἀνέσιν νὰ πραγματοποιήσωμεν τὰς δύο ὁχθας, καὶ ἂν ὑπάρχουν πουθενὰ ἔχνη κατασκευῶσεως, θὰ τὰ νῆκαλύψωμεν.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες καὶ ὁ Λάγλας ἠκολούθησαν τὴν ὁχθὴν, εἶδος φυσικοῦ προχώματος μεταξὺ τοῦ πρὸς τὰριστερὰ βάλτου καὶ τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ ποταμοῦ. Διάφορα πτηνὰ ἐξεπέττων καὶ ἐφρυγον ἐντροπὰ κατὰ τὴν διάβασίν των, νῆσσαι προπάντων καὶ ὠτίδες. Καὶ ὅταν, μὲ τὸν πρῶτόν του πυροβολισμόν, ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἐφόνευσε μίαν μεγάλην ὠτίδα, τὸ μεσημεριανὸν γεῦμα ἐξησφαλίσθη.

Βαδίζοντες ὁλονέν, οἱ ἐκδρομεῖς δὲν ἔπαυσαν νὰ κυττάζουν χαμαί, ἀναζητοῦντες κανὲν ἔχνος, βῆμα ἀνθρώπου ἢ ἀντικείμενον λησμονημένον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Μεθ' ὅλην τὴν προσεκτικὴν αὐτὴν ἐρευναν, τόσοι εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ὁχθῆς, ὥσον καὶ εἰς τὸ κάτω, δὲν εὐρέθη τίποτε. Πουθενὰ δὲν ἀνεκαλύφθησαν ἔχνη διαβάσεως ἢ σταθμεύσεως.

Ὅταν ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του ἔφθασαν εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν δένδρων, ἐχαιρετίσθησαν ἀπὸ τὰς κραυγὰς ἀγέλης πιθήκων. Τὰ τετράχειρα ταῦτα δὲν ἐξεπλάγησαν καὶ τόσοι πολὺ διὰ τὴν παρουσίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἐν τούτοις ἐτράπησαν εἰς φυγὴν. Πολὺ ὀλιγώτερον ἐξεπλάγησαν οἱ ἐκδρομεῖς διὰ τὴν πα-

ρουσίαν πιθήκων εἰς τὰ δένδρα ἐκεῖνα. Ἦσαν βαβουῖνοι, μακάκοι, γίββωνες, — οἱ ὅποιοι ὁμοιάζουν πολὺ μὲ γορίλλας. — σιμπαζήδες καὶ οὐραγγουτάγγοι. Ὅπως ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἀφρικανῶν πιθήκων, εἶχον πολὺ βραχείας οὐράς, διότι ἡ μεγάλη οὐρὰ εἶνε ἀποκλειστικὸν ὁσμημα τῶν πιθήκων τῆς Ἀμερικῆς.

— Ὅπως δὴ ποτε, παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κόρτ, αὐτοὶ βέβαια δὲν κατεσκεύασαν τὴν σχεδίαν καὶ ὥσον νοήμονες καὶ ἂν εἶνε, δὲν ἔφθασαν ἀκόμη εἰς τὸ σημεῖον νὰ μεταχειρίζωνται λουκέτα . . .

— Οὐτε κλωβοὺς, ὑποθέτω . . . ἀπεκρίθη ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

— Κλωβοὺς ; . . . ἀνέκραξεν ὁ Τζὼν Κόρτ. Πῶς σου ἦλθε, Μάξ, νὰ νῆκαλύψῃς κλωβοὺς ;

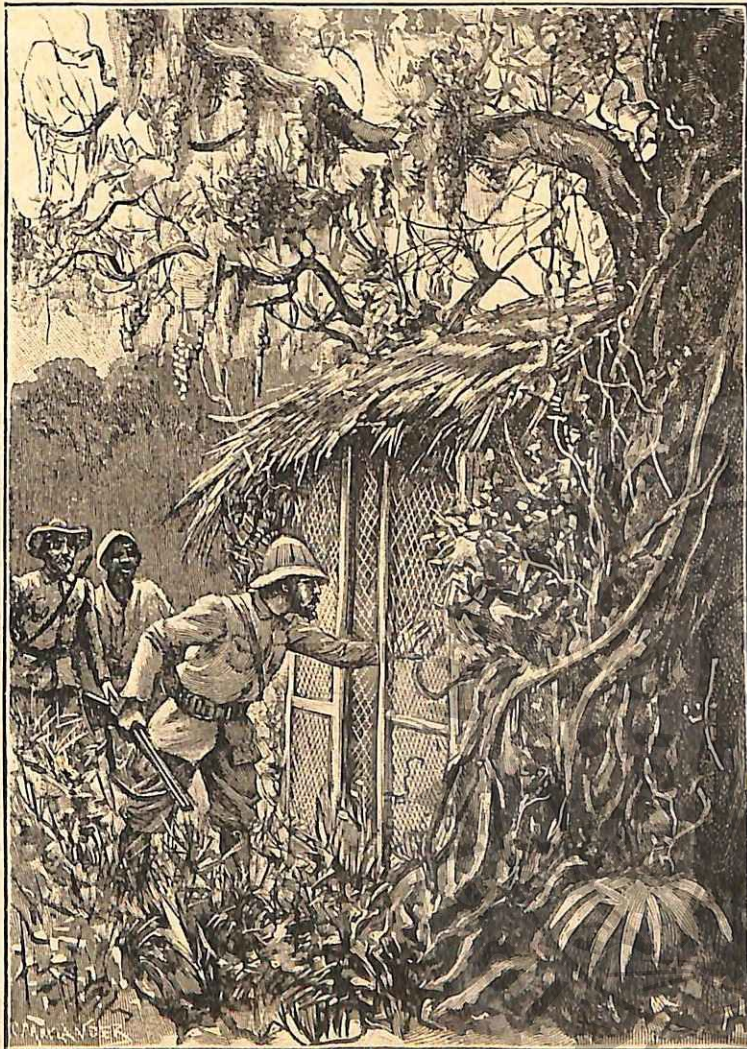
— Μοῦ ἦλθε . . . διότι ἐκεῖ πέρα . . . ἀνήμεσα ἔστῃ λόχημ . . . καμμία εἰκοσσαριά βήματα ἀπὸ τὴν ὁχθὴν . . . μοῦ φαίνεται ὅτι διακρίνω κάτι τι, ποῦ ὁμοιάζει μὲ κλωβόν . . .

— Θὰ εἶνε καμμία μυρμηκοφωλεὰ ἐν εἶδει κυψέλης, ὥπως τὰς κατασκευάζουν οἱ μύρμηκες τῆς Ἀφρικῆς . . . ἀπεκρίθη ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Ὁχι, ὁ κύριος Μάξ δὲν κάμνει λάθος ! ἐβεβαίωσεν ὁ Κάμης. Ναί . . . ἐκεῖ πέρα . . . εἶνε κάτι . . . σὰν κλουδί, ἢ μᾶλλον σὰν καλυβούλα, κατασκευασμένη εἰς τὴν ρίζαν δύο ἀκακιδῶν, καὶ τῆς ὁποίας ἡ πρόσοψις εἶνε δικτυωτή . . .

— Εἴτε κλωβός, εἴτε καλύβη, ὑπέλαβεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τί ἔχει μέσα.

— Νὰ εἴμεθα προ-

« Ὁ κλωβός, ἦτο κενός. » (Σελ. 170, στήλ. α'.)

φυλακτικοί, εἶπεν ὁ ὁδηγός, καὶ νὰ προχωροῦμεν ὀπίσω ἀπὸ τὰ δένδρα...

— Καὶ τί φόβος ὑπάρχει; ἀνέκραξεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, τὸν ὁποῖον ἐξεῖπτε, κατὰ τὴν συνήθειάν του, διπλοῦν αἰσθημα, ἀνυπομονησίας καὶ περιεργίας.

Ἄλλως τε, ὅλη ἡ περιοχὴ ἐφαίνετο ἔρημος.

Δὲν ἤκουετο εἰμὴ τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν φευγόντων πιθήκων. Οὐδὲν ἴχνος, παλαιὸν ἢ νέον, σταθμεύσεως ἐφαίνετο εἰς τὰ περίεξ τῆς μεγάλης ἐξαίθρας. Οὐδὲν ἴχνος ἐπίσης εἰς τὴν ἐπισάνειαν τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον παρέσυρε μόνον σωρείας μεγάλων φυτῶν. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἡ αὐτὴ ὕψις ἐρημίας καὶ ἐγκαταλείψεως. Τὰ τελευταῖα ἑκατὸν βήματα διηνύθησαν ταχέως ἐπὶ τῆς ὁχθρῆς, ἡ ὁποία ἐκάμπτετο ἡδὴ, ἀκολοιθοῦσα τὴν στροφὴν τοῦ ποταμοῦ. Ὁ βάλτος ἐτελείωνεν εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, καὶ τὸ ἔδαφος ἐφαίνετο ὁλονὲν ξηρότερον, ἐφ' ὅσον ἀνυψοῦτο, καλυπτόμενον ὑπὸ φυτείας πυκνότερας.

Ἡ παράδοξος οἰκοδομὴ ἐφάνη τότε κατὰ τὰ τρία τέταρτα, στηριζομένη εἰς τὰς ἀκακίας καὶ σκεπασμένη ἀπὸ στέγην ἐπικλινῆ, ἡ ὁποία ἐχάνετο ὑπὸ πυκνὸν στρώμα χόρτων ξηρῶν. Οὐτε θύρα παράλευρος ἐφαίνετο, οὔτε παράθυρον, οἱ δὲ κισσοί, πίπτοντες, ἔκρυπτον τὰς πλευράς της, μέχρι τῆς βάσεως. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τῇ ἐδίδεν ὄψιν κλωβοῦ ἦτο τὸ δρύακτον, ἡ μᾶλλον τὸ δι-κτυωτὸν τῆς προσόψεώς της, παρόμοιον μ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον, εἰς τὰ θηριοτροφεία, χωρίζει τὰ θηρία ἀπὸ τὸ κοινόν.

Τὸ δικτυωτὸν τοῦτο εἶχε μίαν θύραν, — θύραν ἀνοικτὴν τὴν στιγμήν ἐκεῖνην.

Ὁ κλωβὸς ἦτο κενός.

Τοῦτο ἐγνώρισεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, ὅταν φθάσας πρῶτος, ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ.

Σκευὴ ὑπῆρχον ἐντὸς τοῦ κλωβοῦ μερικά: μία χύτρα εἰς ἀρκετὰ καλὴν κατάστασιν, μία προχὴ (μπρίκι), ἓνα φλυτζάνι, τρεῖς-τέσσαρες φιάλαι σπασμέναι, σκέπασμα μᾶλλον ἐφθαρμένον, ράκη ὑφασμάτων, εἰς πέλεκυς ἐκωριασμένος, καὶ μία θήκη γυαλίων φαγωμένη, ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν ἦτο δυνατὸν πλέον νὰ νανοῦσθῃ τὸ ὄνομα τοῦ κατασκευαστοῦ.

Εἰς τινὰ γωνίαν κατέκειτο κυτίον μετὰλλινον, τοῦ ὁποίου τὸ σκέπασμα ἐφρ-μύζετο τόσο καλὰ, ὥστε βεβαίως θὰ διετηρεῖτο τὸ περιεχόμενον, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι τὸ κυτίον περιεῖχε κάτι.

Ὁ Μάξ Οὐμπέρ τὸ ἐσήκωσε, προσεπάθησε νὰ το ἀνοίξῃ, ἀλλὰ δὲν το κατώρθωσε. Ἡ ὀξείδωσις εἶχε καταστήσῃ ἀδιάσπαστα τὰ δύο τεμάχια τοῦ κυτίου. Ἐδέησε νὰ περάσουν ἓνα μαχαίρι εἰς τὴν σχισμίδα τοῦ σκεπασματος, τὸ ὁποῖον ἐπιτέλους ὑπεχώρησε.

Τὸ κυτίον περιεῖχεν ἓν σημειωματά-ριον, ἀρκετὰ καλῶς διατηρούμενον, καὶ

εἰς τὴν ράχιν τοῦ σημειωματαρίου τούτου ἦσαν τυπωμέναι δύο λέξεις, τὰς ὁποίας ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἀνέγνωσεν ὑψηλοφώνως:

Δόκτωρ ΓΙΟΧΑΟΥΖΕΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΓΙΟΧΑΟΥΖΕΝ

Ἄν ὁ Τζὼν Κόρτ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ αὐτὸς ὁ Κάμης δὲν ἐξεφώνησαν ὅταν ἤκουσαν προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦτο, πρέπει νὰ τὸ ἀπεδώσωμεν εἰς τὴν ὑπερβολικὴν κατάπληξιν, ἡ ὁποία τοὺς ἐκοψε τὴν φωνήν.

Τὸ ὄνομα Γιοχάουζεν ἦτο ἀποκάλυψις. Διεφώτιζε μέρος τοῦ μυστηρίου, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε τὴν παραδοξοτέραν τῶν νέων ἐπιστημονικῶν ἀποπειρῶν, τὸ παράτολμον ἐκεῖνο πείραμα, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ κομικὸν ἀνεμιγνύετο μετὰ τοῦ σοβαροῦ, μετὰ τοῦ τραγικοῦ μάλιστα, διότι ἐπιστεῖετο ὅτι ἡ λύσις τοῦ θά ἦτο ἐκ τῶν μᾶλλον οἰκτρῶν.

Ἰσως οἱ ἀναγνώσται ἐνθυμοῦνται τὸ πείραμα, τὸ ὁποῖον ἠθέλησε νὰ κάμῃ ὁ Ἀμερικανὸς Γκάρνερ, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ σπουδάσῃ τὴν γλῶσσαν τῶν πιθήκων, δὴ νὰ δώσῃ εἰς τὰς θεωρίας του ἀπόδειξιν πειραματικὴν. Τὸ ὄνομα τοῦ καθηγητοῦ, τὰ ἄθρα, τὰ δημοσιευθέντα εἰς ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ καὶ εἰς ἐφημερίδας τῆς Νέας Ὑόρκης, τὸ σχετικὸν βιβλίον, τὸ δημοσιευθὲν καὶ κυκλοφορήσαν εὐρύτατα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Γερμανίαν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἀμερικήν — ταῦτα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λησμονηθῶν ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ Κόγγου ἢ τοῦ Κάμπερου, καὶ ἰδιαίτερώς ἀπὸ τὸν Τζὼν Κόρτ καὶ τὸν Μάξ Οὐμπέρ.

— Τέλος πάντων! ἀνέκραξεν ὁ πρῶτος ἰδοὺ ἐκεῖνος, περὶ τοῦ ὁποίου οὐδεμία πλέον ὑπῆρχεν εἰδήσις...

— Καὶ περὶ τοῦ ὁποίου οὐδεμία θὰ ὑπάρξῃ ποτέ, ἂν οὐ δὲν εὐρίσκειται πλέον ἐδῶ, διὰ νὰ μᾶς τὴν δώσῃ! ἀπεκρίθη ὁ δευτερός.

Ἐκείνους, διὰ τὸν Γάλλον καὶ τὸν Ἀμερικανόν, ἦτο ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν. Ἀλλὰ, προγενέστερος τοῦ δόκτωρος τούτου, ἰδοὺ τί εἶχε κάμῃ ὁ κ. Γκάρνερ. Ὁ Ἀμερικανὸς οὗτος δὲν θὰ ἦ δυνατό βέβαια νὰ εἴπῃ, ὅτι εἶπε πρὶ ἐ-αυτοῦ ὁ Ἰωάννης — Ἰάκωβος Ρουστὼ εἰς τὸν πρόλογον τῶν Ἑξομολογῶν: «Ἀναλαμβάνω ἐγγεγραμμά, τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει παραδειγμα καὶ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἔχῃ διόλου μιμητάς.» Τὸ ἐγγεγραμμά τοῦ κ. Γκάρνερ ἐμελλε νὰ ἔχῃ μιμητάς, τουλάχιστον ἓνα...

Πρὶν ἀναχωρῆσαι διὰ τὴν Μάυρην ἡ-πειρον, ὁ καθηγητὴς Γκάρνερ εἶχεν ἤδη σχετισθῇ μετὰ τὸν κόσμον τῶν πιθήκων — τὸν ἐξημερωμένον κόσμον, ἐννοεῖται. Ἀπὸ τὰς μακρὰς καὶ ἐπιμόνους παρατηρήσεις του, ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν

ὅτι τὰ τετράχειρα αὐτὰ ὁμιλοῦν, ὅτι συνεννοοῦνται, ὅτι μεταχειρίζονται γλῶσσαν ἑαυτοῦ. ὅτι ἔχουν κάποιαν λέξιν διὰ νὰ ἐκφράζωσιν τὴν ἑννοίαν «τρώγω» καὶ κάποιαν ἄλλην διὰ νὰ ἐκφράζωσιν τὴν ἑννοίαν «πίνω». Ἐντὺς τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τῆς Βασιγιτῶνος, ὁ κ. Γκάρνερ ἔστησε διαφόρους φωνογράφους, προωρ-σμένους νὰ θησαυρίζωσιν τὰς λέξεις τῆς πιθηκικῆς γλώσσης. Παρατήρησεν ἀκόμη, ὅτι οἱ πίθηκοι, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τοὺς διακρίνει σημαντικῶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, — δὲν ὁμιλοῦν ποτὲ ἄνευ ἀνάγκης Καὶ τὴν γνώμην του ταύτην δι-ετύπωσεν ὡς ἐξῆς:

«Ἐγὼ ἐδραϊὰν τὴν πεπίθησιν, πο-ρισθεὶς αὐτὴν ἐκ μακρῶν ζωολογικῶν πα-ρατηρήσεων, ὅτι ὅλα τὰ μαστοφόρα κα-τέχουν τὴν δύναμιν νὰ ἐκφράζωνται δι' ἐνάρθρου λόγου, εἰς βαθμὸν ἀνάλογον πρὸς τὴν πείραν των καὶ τὰς ἀνάγκας των.»

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΡΔΙΑ ΜΗΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ ΚΟΡΗΣ

(Τέλος· ἴδε σελ. 162)

Ἡ Φροσύνη εἴξευρε, ὅτι μία συμμα-θήτριά της, κόρη ἐνδὸς ἐργαστασιάρχου, ἡ ὁποία ἀπουσίαζε τέσσαρας μῆνας διότι ἦτο ἀσθενής, ἐζητοῦσε τὰ γραπτὰ τῆς τάξεως, διὰ νὰ μελετήσῃ διὰ τὰς ἐξετάσεις. Ἦτο ἀδύνατος, ἔλεγε, ἀκόμη, καὶ δὲν της ἐπέτρεπεν ὁ ἰατρός νὰ ἐργασθῇ πολὺ. Ἐδίδεν πέντε δραχμάς, ἂν καμμία ἀπὸ τὰς ἐπιμελεστέρας συμμαθητρίδας της, τῆς ἐπαρχωροῦσε τὰ τετράδιά της.

Ἡ Φροσύνη εἰς τὸ μέγαλον διάλειμ-μα τῶν δέκx ἐφώνησε τὴν μαθήτριάν ἐκεῖνην εἰς τὸν σιωπηλὸν διάδρομον τοῦ Τοισιεύου καὶ της εἶπε:

— Ἐγὼ σοὺ τα δίδω τὰ τετράδιά μου.

Ἐκεῖνη ἔμεινεν ἐκπληκτος. Κατ' ἀρχὰς δὲν το ἐπίστευσε. Ἡ Φροσύνη νὰ πωλήσῃ τὰ τετράδιά της!

Ναί, ἡ Φροσύνη τα ἐπώλησε τὰ τετρά-διά της, δι' ἓνα σκοπὸν τὸν ὁποῖον αὐτὴ μόνῃ εἴξευρε, δι' ἓνα πολὺ μυστικὸν σκο-πὸν ἓνα μόνον ὅρον ἐξήγησε, δέκα πέντε ἡμέρας νὰ τα παίρνῃ τὸ βράδυ εἰς τὸ σπίτι της διὰ νὰ τἀντιγράψῃ ἄλλην μίαν φοράν.

Καὶ ἄρχισε μὲ θάρρος καὶ μὲ ἐπιμονὴν τὴν ἀντιγραφήν ἄγρυπνοῦσεν ἕως τὰ μεσάνυκτα διὰ νἀντιγράψῃ μὲ κόπον τόσx τετράδια, ἐνῶ συγχρόνως εἶχε νὰ μελετήσῃ καὶ τὰ μαθήματά της, καὶ νὰ γράφῃ καὶ τὰ γραπτὰ τῆς ἡμέρας. Ὅ-ταν ἐκουράζετο, ὅταν ἀπέκαμναν πλέον καὶ τὰ δάκτυλά της καὶ τὰ μάτια της, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν της:

— Μαννοῦλά μου!

Καὶ ἐξεκουράζετο, καὶ ἄρχιζε πάλιν μὲ θάρρος τὴν ἀντιγραφήν.

Μίαν ἀπὸ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ὁ ἐλ-ληνιστὴς τῆς τάξεώς των ἐξηγῶν ἓνα μῦθον τοῦ Αἰσώπου, ὠμίλησε περὶ πτω-χαλοζονείας ἔφερε παράδειγμα τὰς πτω-χοῦπερηφάνους κόρας καὶ ἐχλεύασε τὰς φαντασμένας ἐκεῖνας καὶ ἀστόργους, αἱ ὁποῖαι δὲν καταδέχονται νὰ εἶνε κόραι τῶν μητέρων των καὶ ἀνταμείβουν μὲ ἀγνωμοσύνην τὰς τόσx ἀγρυπνίας, τὰς τόσx θυσίας...

«Καὶ ἄρχισε μὲ θάρρος καὶ μὲ ἐπιμονὴν τὴν ἀντιγραφήν.» (Σελ. 170, στήλ. γ')

Εἰς ἓνα ποτῆρι γεμᾶτο φθάνει καὶ μία σταλαγματιὰ νὰ το κάμῃ νὰ ξεχει-λίσῃ τὸ ἴδιον καὶ ἓνας λόγος σὲ μία γε-μάτη καρδιά...

Τὸ αἷμα ἀνέβη διὰ μιᾶς εἰς τὸ κε-φάλι τῆς Φροσύνης· τὰ δάκρυα ἀνέβηκαν εἰς τὰ μάτια της καὶ διὰ νὰ μὴ τὴν ἰδοῦν — διότι τῆς ἐφάνη ὅτι ὅλοι, καθη-γητὴς καὶ συμμαθητρίαι ἐπάνω εἰς αὐ-τὴν εἶχαν προσηλωθῇ τὰ βλέμματά των — ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, ἄνοιξε τὸ χέ-ρι της πρὸ τῶν ματιῶν της, ἀκούμβησε τὴν παλάμην της εἰς τὰ φρύδια της καὶ ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν της. Ὅταν τὴν ἠρώτησαν τί εἶχε;

— Ζάλην! εἶπε.

Εἰς τὸ διάλειμμα, — ἦτο τὸ διάλειμ-μα τοῦ μεσημεριοῦ — δὲν ἔτρεξεν ἐλα-φρὰ ὡς ἔλαφος, ἀπὸ τὸς πρώτας, εἰς τὸν γέροντα κολουροπόλιν, ὅστις εἶχε τὸν ταβλάν του πλησίον τῆς θύρας διὰ

νὰ πάρῃ τὰ δύο κολουόρα, ὅπως τὰς ἄλλας ἡμέρας. Δὲν εἶχεν ὄρεξιν.

Αἱ ἄλλαι μαθήτριά, ἂν οὐ ἔφαγαν καὶ ἐτοπιθίτησαν τα καλὰθια των εἰς τὸ ἐρμάρι, ἔτρεξαν εἰς τὸν κήπον, ὅπου ἦσαν καὶ αἱ ἄλλαι, ὅσαι εἶχαν φάγῃ τὰ κολουόρια των.

Τί φωναὶ καὶ τί κίνησις! τὰ μικρὸ-τερα κορίτσια ἔπαιζαν ἢ ἐπηδούσαν τὸ σχοινάκι, ἄλλα εἶχαν μαζευθῇ τριγύρω εἰς ἓνα μεγαλοπρεπὲς παγῶνι μὲ τὸ πτε-ρωτὸν εἰς τὴν λεπτὴν κεφαλὴν στέμμα, τὸν λαμπρογάλαζον μὲ τὴν μεταλλικὴν λάμψιν λαϊμόν, τὰς ποικιλοστίκτους μαυροχλωκούς πτέρυγας καὶ τὰ ὠ-

κίων τῆς τὴν δεκάραν τῶν κολουριῶν. Κάθε ἡμέραν τῆς ἐδίδεν μίαν δεκάραν διὰ τὸ μεσημερί ὁ θεὸς της. Καὶ ἡ δεκάρα που ἐπερίσσευσε τῆς ἐγέννησε, τὴν στι-γμὴν ἐκεῖνην τῆς συγκινήσεως, τὴν σκέψιν ὅτι καὶ ἄλλαι δεκάραι εἴμποροῦ-σαν νὰ περισσεύσουν γιὰ τὴν καλὴν τὴν μαννοῦλα, ὅσον νὰ της στείλῃ τὸ γράμμα.

Ἡ συμμαθήτριά της τὴν ὠρισμένην ἡμέραν τῆς ἔδωκε τὰς πέντε δραχμάς.

Ὅταν δὲ ἡ Φροσύνη ἔστειλεν ἀπάντη-σιν εἰς τὸ γράμμα τῆς μητέρας της εἰς τὸ χωριό, τὸ γράμμα ἀντιένδς «εὐχαρι-στῶ» διὰ τὰς πέντε δραχμάς, τὰς ὁποί-ας εἶχε στείλῃ ἐκεῖνη, εἶχε μέσα ὀχι μόνον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡ πτωχὴ μαν-νοῦλα εἶχε μαζεύσῃ πεντάραν πεντόραν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐξ δραχμάς τὰς ὁποίας αὐτὴ ἐκέρδισε μὲ τὸ γράψιμόν της λέξιν πρὸς λέξιν, μὲ ἀγρυπνίαν δέκα πέντε νυκτῶν καὶ μὲ νηστείαν δέκα ἡμερῶν. Τὸ ἓνα ποσὸν ἐφάνερωνε τὴν ἀφοσίωσιν τῆς μητέρας, τὸ ἄλλο τὴν ἀφοσίωσιν τῆς κόρης, καὶ αἱ δύο ἀφοσιώσεις συ-ναπαντήθησαν μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ γράμμα.

«Σοῦ τα στέλλω,» ἔγραφεν ἡ Φροσύνη μέσα εἰς τὸ γράμμα της «διὰ νὰ πά-ρῃς ὠραιότερα παπούτσια τὴν Λαμπρὴ πού μας ἔρχεται.»

Καὶ ὅταν ἐσυλλογίζετο τὴν χαρὰν τῆς μητέρας της, τὴν εὐτυχίαν της διὰ τὸν ἐξαφνικὸν ἐκεῖνον θησαυρὸν — αἱ ἐνδεκα δραχμαὶ θὰ ἦσαν θησαυρὸς διὰ τὴν πτωχὴν χήραν — ὁ ὁποῖος θὰ τῆς ἐπήγαγε διὰ μιᾶς, τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα θὰ ἔχυνεν ὅταν θὰ ἐβλέπεν ὅτι τόσον τὴν ἀγαπᾷ ἡ κόρη της, ἡ Φροσύνη ἠσθάνετο μεγάλην, βαθεῖαν συγκίνησιν ἄλλ' αὐτὴ ἡ συγκίνησις της δὲν ὠμοί-αζε μὲ τὴν ἄλλην, τὴν ὁποῖαν ἠσθάνετο ὅταν ἀκούμποῦσεν εἰς τὸ δένδρον καὶ ἐσυλλογίζετο ὅτι ἦτο κακὴ ὀχι! ἡ ψυ-χὴ της τώρα — τώρα ποῦ ἄνοιξαν διὰ μιᾶς τὰ μάτια της καὶ ἐκατάλαβε τὴν σημασίαν τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἀξίαν τῆς θυσίας — ἦτο γεμάτη ἀπὸ τὴν ἀνέκρα-στον ἐκεῖνην εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποῖαν νοιώθουν ὅσοι κάμνουν τὸ καθήκον των, ὅσοι ἀφοσιώνονται ὁλοψύχως καὶ μὲ αὐταπάρνησιν εἰς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἀγαποῦν!..

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὅσον μεγαλότερος ὁ κίνδυνος τόσον μεγαλή-τερα ἡ δόξα.

Ἡ ἀγαθοποιὰ ὁμοιάζει μὲ τὰ πολύτιμα ἐκεῖνα μῦρα, τὰ ὁποῖα, εὐθὺς ἅμα τὰ ἀνολέωμεν, ἐξατ-μίζονται.

Κακὸς χαρακτήρ εἰς ὠραῖον σῶμα, ὁμοιάζει μὲ ὠραῖον πλοῖον ἔχον κακὸν κυβερνήτην.

Ἡ ἐργασία καὶ ἡ ἀνία οὐδέποτε περνοῦν ἀπὸ τὴν ἰδίαν θύραν.

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια)

Τὸ βράδυ συνέθε κατὶ μοναδικὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Βατλαπῆ. Τὴν ὥραν ποῦ ὁ ἥλιος δύνει ὀπίσω ἀπὸ τὰ βουνά, ἐν ᾧ ἡ φυλὴ μὲ ὀκνηρίαν ἐξηπλωμένη εἰς τὰ χόρτα ἐχώνευε καὶ συνωμίλει, μία θορυβώδης καὶ ἐκπληκτικὴ ἁρμονία ἤκούσθη μέσα εἰς τὸν περιβόλον τοῦ χωρίου.

Ἦτο ἐν κράμα ἤχων χαλκίων ὀργάνων, ἤχων ὀξέων, ἤχων κρυσταλλίνων, καὶ ἀπετέλουν ἐν μουσικῶν σύνολον ὅμοιον τοῦ ὁποίου αὐτιά Ζουλοῦ δὲν εἶχαν ἀκούσῃ ἀκόμη.

Ὅλοι, ἄνδρες γυναῖκες παιδιὰ ἐπῆδησαν ἐπάνω καὶ ὠρμησαν εἰς τὰ κράα καὶ ὠπλίσθησαν ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, νομίζοντες ὅτι καμμία ἐχθρική φυλὴ εἰσέβαλε.

Ἀλλὰ εἰς τὸ κέντρον τοῦ χωρίου ὄλον τὸ πλῆθος ἐμεινεν ἀκίνητον, ὡς ἕνας καὶ μόνος ἄνθρωπος μὲ ἀπερίγραπτον κατὰ πλῆξιν.

Εἰς τὴν ρίζαν ἑνὸς γιγαντιαίου φίκου οἱ δύο Ἰνδοὶ εἶχαν πέσῃ πρηνεῖς μὲ τὸ μέτωπον εἰς τὸ γῶμα, ἐν ᾧ ἡ ὀρχήστρα ἐξηκολούθει νὰ παίζῃ μετέσπον δύνωμιν, ὥστε οἱ Ζουλοῦ ἐπερίμεναν νὰ τιναχθῶν εἰς τὸν ἀέρα κατακομματιασμένοι οἱ κλάδοι τῶν

δένδρων καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ κρανία τῶν. Ἡ Ἀντιόκα ἐκράτει εἰς τὰ χέρια τῆς τὰ δύο κοράσια, τὰ ὁποῖα τῆς ἐνεπιστεύθησαν νὰ φυλάξῃ· τὰ ἐσφιγγεν εἰς τὴν ἀγκάλῃν τῆς ὡς διὰ τὰ ὑπερασπίσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος ἐμελλε βεβαίως νὰ ἐκτραγῇ μετ' ὀλίγων.

Ἀλλ' ἡ Λενέττα ἥτις εἶχε τριμάξῃ κατ' ἀρχάς, ἐπῆρε γρήγορα θάερως, ὅταν ἤκουσε τὴν ἐξαδέλφην τῆς νὰ ψιθυρίζῃ μὲ περιφρόνησιν.

— Τὶ κουτοὶ ποῦ εἶνε αὐτοὶ οἱ Ζουλοῦ! Τὸ Μὰ ρε τοῦ Μοῦ εἶλα τὸ παίρνουν γιὰ θυμωμένες φωνές τῶν εἰδῶλων.

Ἡ περιφρόνησις αὐτῆς ἡσύχασε κάπως τὴν Ἀντιόκαν, ἡ ὁποία, ἐν τούτοις, δὲν ἐξεκόλλησε τὸ βλέμμα τῆς ἀπὸ τὸ ἀρμονικὸν δένδρον.

Οἱ ἄλλοι Ζουλοῦ ἔμεναν καρφωμένοι ἀπὸ τρόμον. Αἱ γυναῖκες δὲν εἶχαν πλέον καμμίαν διάθεσιν νὰ γελάσουν, οἱ δὲ ἄνδρες ἔρριψαν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν τὰ ὄπλα.

Διὰ μίαν ἡ ἁρμονία ἔπαυσε.

Ἐξαφνα μέσα εἰς τὴν βαθυτάτην ἐκείνην σιωπὴν, μία φωνὴ θεία, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐξήρχετο ἀπὸ ἕνα γάλκινον λάρυγγα, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν φίκον.

Ὁμίλει εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Ζουλοῦ, οἱ δὲ κάτοικοι τοῦ χωρίου βέβαιον πλέον ὅτι εἶχαν νὰ κάμουν μὲ τὸν θεὸν τοῦ Κεραυνοῦ, τὸν ἴδιον, ἔπεσαν πρηνεῖς εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἐξηπλώθησαν τόσον πολὺ, ὥστε ὅλα τὰ μαῦρα ἐκεῖνα σώματα ἐφαίνοντο ὡς μικρὰ φυσικὰ ἐξογκώματα τοῦ ἔδαφους.

— Κάτοικι τοῦ Βατλαπῆ, ἐ-

βροντοφώνησεν ἡ φοβερὰ φωνή, ὁ μέγας θεὸς Ὀλακομαριγκοῦ θὰ καταδεχθῇ σήμερα νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὰ μάτια σας.

— «Τοὺς ἱερεῖς μου τοὺς ὑπεδέχθητε καλὰ... θ' ἀνταμείψω λοιπὸν τὸ χωρίό σας.

«Θὰ ἱατρεύσω τοὺς ὀρρώτους σας, καὶ ἀφ' οὗ ἀνχωρήσω, εὐτυχία καὶ δόξα θὰ βασιλεύῃ εἰς τὸ Βατλαπῆ.

«Τὰ τριγύρω χωριὰ θὰ ὑποταχθῶν μόνον τῶν εἰς τὴν δυνάμιν του.»

Ὁ Θεὸς ἐσιώπησε.

Αἱ μὺραι κεφαλαὶ ἤρχισαν νὰ κινουῦνται, ἔπειτα νὰ ὑψώνωνται, ὅταν αἰφνιδίως μία λάμψις κατακόκκινη ἐσκέπασε τὸ χωρίον.

Οἱ δυστυχεῖς Ζουλοῦ περισσότερον ἐντρομοί, παρὰ ἐὰν ἐδλεπον ἀγέλην λεόντων, ἐκτύπησαν πάλιν τὰς κατσαράς κεφαλὰς τῶν εἰς τὸ ἔδαφος μὲ δύναμιν, ἡ ὁποία ἦτο ἱκανὴ νὰ ραγίσῃ κρανία εὐρωπαϊκά.

Τὴν κατακόκκινην λάμψιν διεδέχθη πρασινωπὴ, ἡ ὁποία ἐσκόρπισε τριγύρω ἕνα χρώμα θανάτου, ἔπειτα δὲ ὁ φίκος ἐκοκκίνισε καὶ πάλιν, φέρων ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ τὸν Θεὸν τοῦ κεραυνοῦ.

Ὁ Θεὸς αὐτὲς ἦτο ἕνας ῥωμαλέος παληκαρὸς ὕψους δύο μέτρων περίπου καὶ κατὰμαυρος ὡς γνήσιος Ζουλοῦ.

Τὸ σεβάσιμον πρόσωπόν του ἀπέπνευεν ἱερὸν μεγαλεῖον.

Ἡ Λενέττα σφιγγομένη κοντὰ εἰς τὴν Ἀντιόκαν ἔτρεμε σύσσωμος. Ἡ Εἰρήνη, ἔχι ἐντελῶς ἥσυχος καὶ αὐτὴ, ἐπρσπάθει νὰ σκορπίσῃ τὸν τρόμον τῆς μικρᾶς, ἀλλὰ δὲν τὸ κατέρωθνε.

— Ἰντούνα! ἐβρυχήθη τὸ φωτεινὸν ὄν.

Ὁ Ἰντούνα ἐπροχώρησεν. Αἱ γερωνικαὶ τοῦ κνήμα ἐκτυποῦσαν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην ὡς δύο κλειδιά που κινουῦνται εἰς τὸ ἄκρον ἑνὸς κρίκου.

Ὁ Θεὸς ἐκίνησεν ἐν κόκκαλον τεράστιον κνήμης ζῶον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει μὲ τὴν δεξιάν του χεῖρα.

Τρεῖς φορές ἐσεῖσε τὴν κεφαλὴν του, τὴν ὁποίαν ἐστόλιζαν πτερὰ στρουθοκαμήλου βαμμένα κόκκινα. Ἡ κεφαλὴ τοῦ Θεοῦ εἶχε τὴν τριμυκτικὴν ὄψιν πελωρίου σαρώθρου ἀπὸ πτερὰ.

Εἶπε:

«Γέρο, εἶσαι ὁ δίκαιος καὶ ἀγαθὸς Ἰντούνας, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα θὰ μείνῃ ἐνδοξον εἰς τὸ Βατλαπῆ.

«Ὅταν ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὸ χωρίον, νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ κράα σου.

«Ἐπικαλέσθητι ἕως αὐριον τὸ μεσημέρι τὸν μέγαν, τὸν πανίσχυρον, τὸν τρομερὸν Ὀλακομαριγκοῦ.

«Ἀν ἐκτελέσῃς τὴν προσταγὴν μου καὶ δὲν ἐξέλθῃς στιγμὴν ἀπὸ τὴν κατοικίαν σου, θὰ σου φανερωθῶ καὶ θὰ σου εἰπῶ τὴν θέλησίν μου καὶ τὴν τύχην σου.

«Ὅσοι θέλουν νὰ πολλαύσουν τὴν εὐ-

νοίαν μου, ἄς μιμηθῶν τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰντούνα.

«Αἱ μητέρες ἄς κλείσουν τὰ παιδιὰ τῶν εἰς τὰ κράα τῶν... Ὁρμίζομαι ὡς Θεὸς Ὀλακομαριγκοῦ που εἶμαι, νὰ φανερωθῶ ἰδιαιτέρως εἰς ἕνα ἕκαστον ἀπὸ ἐκείνους. οἱ ὁποῖοι αὐριον, ἕως τὸ μεσημέρι, δὲν θὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὰ κράα τῶν. Ἀλλὰ δυστυχία εἰς ἐκείνον που παραβῇ τὴν προσταγὴν μου· θὰ ἐξακοντίσω κατὰ τῆς κεφαλῆς του τὴν φοβερὰν φωτιάν τοῦ κεραυνοῦ μου.

Ἐντὸς κρότος καισμένων πραγμάτων ἡκούσθη καὶ ἡ λάμψις διεχύθη καὶ πάλιν καὶ ἐφώτισε τὰ πέριξ.

— Χάλασαν τὸν κόσμον γιὰ τὰ κακμοῖρα τὰ βεγγαλικά αὐτοὶ οἱ ἡλίθιοι οἱ μαῦροι, τοὺς κόπηκε τὸ αἷμα, εἶπε μὲ χαμηλὴν φωνὴν ἡ Εἰρήνη, ἡ ὁποία ἐνόησεν ἐπιτελους, ὅτι αὐτὸ ἦτο τὸ μέσον τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο οἱ σωτήρες τῶν διὰ νὰ τρομάξουν τοὺς Ζουλοῦ.

— Μὴν φοβῆσαι λοιπὸν, εἶπεν εἰς τὴν Λενέτταν, ἡ ὁποία, ἐντρομος, ἐπρσπάθει νὰ κρυφθῇ εἰς τὴν ἀγκάλῃν τῆς. Ὅλα αὐτὰ τα ἐσχέδιασε ὁ θεὸς Γκύ· ὁ μέγας μαῦρος θεὸς εἶνε ὁ Μπαμποῦ... τὸν ἐγνώρισαν ἡ μουσικὴ εἶνε τὸ κουτὶ τοῦ θεοῦ Γκύ, ποῦ ἔπαιζε ἔς τὸ Ζοννενστράλε... θυμᾶσαι... ὁ φωνογράφος.

Ἡ Λενέττα ἔπαιρνεν ἔπωςδὴποτε θάρρος, ἀλλ' ὅχι καὶ πολὺ.

— Πῶς του κατέβη τοῦ Γκύ νὰ τα κουβαλήσῃ ἐδῶ ὅλα αὐτὰ; ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν τῆς ἡ Εἰρήνη.

Δὲν ἤξευρε τὴν ἱστορίαν τοῦ κινητοῦ ἐμπορικοῦ τοῦ Μπαμποῦ.

Ὡ, ὁ Κάρρος εἴξευρε τί ἔκαυνε ὅταν ἐπιρνε μαζί του, τὴν ὥρην ποῦ ἔφρουαν ἀπὸ τὸ Ζοννεστράλε, τόσα πράγματα τὰ ὅποια ἐθώρει ἀνωρελὴ ὁ Γκύ.

Ὁ Ἰντούνας καὶ ὁ Οὐτλάνδῃ ἐμῆχαν εἰς τὸ νράαλ τοῦ ἀρχηγοῦ, καὶ ἔκλεισαν τὴν θύραν κατόπιν τῶν.

Ἡ λάμψις ἐσβυσε βαθυμῶν· ὁ θεὸς ἐξηφανίσθη.

Ἐκάστη οἰκογένεια, ἐκτελοῦσα πιστὰ τὴν προσταγὴν του, ἐπέστρεψε σιωπηλὰ εἰς τὴν κατοικίαν τῆς.

Ἡ Ἀντιόκα καὶ αἱ δύο μικραὶ ἐπέστρεψαν μόναι εἰς τὸ κράα τοῦ Οὐτλάνδῃ. Ὅλοι αἱ θύραι ἐκλείσθησαν.

Νεκρικὴ σιωπὴ ἐξηπλώθη εἰς τὸ Βατλαπῆ· σιωπὴ, τὴν ὁποίαν διέσχισεν ἔξαφνα ἡ ἡχηρὰ ὀρχήστρα, ἡ ὁποία ἐπαῖξεν ἐν δημοτικὸν ἐμβατήριον, γοργὸν καὶ θορυβώδες.

Οἱ Ζουλοῦ ἐγονυπέτουν μὲ εὐλαβὴ ταπεινώσιν καὶ παρεκάλουν μὲ κατάνυξιν τὸν πανίσχυρον θεὸν τοῦ κεραυνοῦ.

Δύο μαῦραι σκιαὶ διωλίσθησαν κρυφὰ κατὰ μήκος τοῦ κράα καὶ ἔφθασαν εἰς τὸν φράκτην τοῦ περιβόλου. Οἱ σκύλοι ἤτοιμάζοντο νὰ δώσουν εἰδῆσιν μὲ τὰς

ὕλακάς τῶν, ἀλλὰ ἡ Ἀντιόκα τοὺς ὠμίλησε χαμηλοφώνως, τοὺς ἐθώπευσε μὲ τὸ χεῖρ τῆς, καὶ ἐπλάγιασαν ἥσυχα.

Ὁ Θεὸς τοῦ κεραυνοῦ εἶχε σπεύσῃ νὰ νικήσῃ πάλιν εἰς τὰ βασίλειά του, διότι τῶρα ἀστραπαὶ αὐλακόνουν τὴν νεφέλην καὶ ὑπόκωφοι βρονταὶ ἀντηχοῦν, κατατρομάζουσαι τοὺς ἀκόμη προσευχομένους Ζουλοῦ.

Ἡ Ἀντιόκα διέσχισε τρέχουσα τὰ μονοπάτια. Ἐκρατοῦσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὴν μικρὰν Λενέτταν, σκεπασμένην ζεσά. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ κοράσιον ἐχάιδεε τὸ μάγουλον τῆς μαύρης, ἡ τὴν ἐφιλοῦσε καὶ τῆς ἔλεγε:

— Καλὴ Ἀντιόκα... ἡ Λενέττα ἀγαπᾷ πολὺ τὴν Ἀντιόκα.

Ἡ Εἰρηνοῦλα ἐκνόμειζε τὸ βῆμά της πρὸς τὸ βῆμα τῆς μαύρης.

Ἐπέρασαν μετ' ὀλίγον τὴν κοιλάδα, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας εὗρίσκετο τὸ Βατλαπῆ.

Αἱ φυγάδες ἡναγκάσθησαν νὰ

Ὁ νέος ἐσήκωσε τὴν μικροῦλαν καὶ τὴν ἐσφίξεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἡ Μὴς ἐνηγκαλίσθη παραφόρως τὴν Εἰρήνην.

— Ἡ μαμρά! εἶπεν ἡ Ἀντιόκα, ἡ ὁποία τὴν ἐκύτταξε, μειδιώσα διὰ μέσου τῶν δακρύων τῆς.

«Ἡ Ἀντιόκα ἔφρουεν ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον, σφύρουσα ὑπισθὲν τῆς ἕνα μέγαν κλώνον» (Σελ. 174.)

ἐπιβαρύνουν τὸ βῆμα, διὰ νὰναρρίχηθῶν εἰς τὸ βουνόν.

Ὅταν ἐπιτελους ἐφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν, διέκριναν, ἐπὶ τῆς ἄλλης πλευρᾶς, τρεῖς σιὰς, στηριζομένας εἰς τοὺς κλώνους μιάς συκῆς.

— Γκύ!... Μς!... ἐφώνησεν ἡ Εἰρήνη.

— Σιγά! εἶπε ζωηρῶς ἡ Ἀντιόκα, κλεί-

σουσα μὲ τὸ χεῖρ τὸ στόμα τοῦ κοραίου. Ἡ Λενέττα ἄπλωσε τὰ χεράκια τῆς:

— Οὐμ Γκύ!...

— Φύγωμε! εἶπεν ὁ Μπαμποῦ.

— Νκί, γρήγορα! ἀπεκρίθη ἡ Ἀντιόκα.

Τὰ δύο κοράσια ἐρίσθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀγχοῦς μαύρης, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον κκτεδρεχον ἄφθονα δάκρυα.

Ἡ Ἀγγλὴς τὴν ἐφίλησε καὶ αὐτὴ καὶ τῆς ἔδωκεν ἕνα χρυσοῦν σταυρὸν διὰ τὸ παιδάκι τῆς.

Ὁ Γκύ τῆς ἐνεχείρισεν ἕνα πουγγὶ γεμάτο, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε γράψῃ

τὸ ὄνομά της. Τῆς ἐσύστησε δὲ νὰ τὸ βάλῃ μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα δῶρα, τὰ ὅποια εἶχε βρεῖξῃ ὁ Θεὸς τριγύρω εἰς τὸν οἶκον, διὰ νὰ πιστεύσουν ὅλοι εἰς τὸ Βατλαπῆ, ὅτι τὸ πουργὶ ἐκεῖνο προσεφέρτετο ὑπὸ τοῦ Ὀλακομαριγκοῦ εἰς τὴν Ἀντίο-καν διὰ τὸ μέγα μέλλον τοῦ υἱοῦ της.

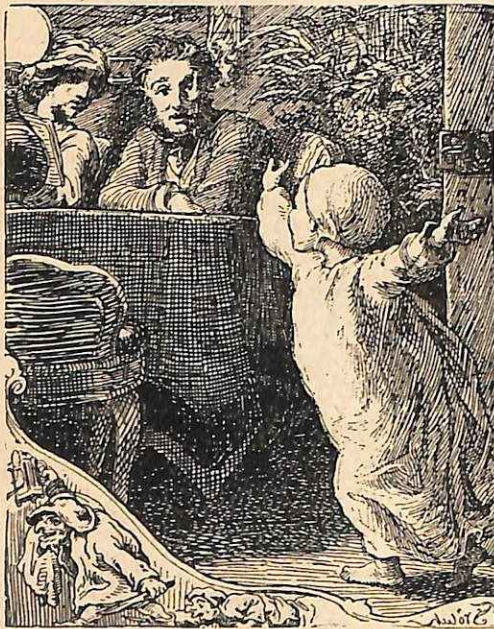
Ἐπρεπε νὰ χωρισθοῦν, καὶ ἐκλαυσαν πολὺ.

Ἐπιτέλους ἡ Ἀντίοκα ἔφυγεν ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον, σύρουσα ὀπισθέν της ἓνα μεγάλον κλῶνον πολύφυλλον, διὰ νὰ

ἐξαλείψῃ τὰ ἴχνη τῶν φυγᾶν. Οἱ Ζουλοῦ θὰ ἐπίστευαν ὅτι ἡ ἀρπαγὴ τῶν κορασίων ἦτο ἔργον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Γυλ ἐπῆρε τὴν Λενέτταν εἰς τὴν ἀγκαλιάν του, ὁ Μπαμποῦ ἐσήκωσε τὴν Ἀγγλίδαν, τῆς ὁποίας οἱ πόδες δὲν εἶ-χον πλέον τὴν δύναμιν νὰ τρέξουν, καὶ ἤρχισεν ἡ κατεσκευασμένη φυγὴ διὰ τοῦ μαύρου δάτους, τὸ ὅποιον ἐρώτιζαν ἀστραπαί.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θ.

Ποτέ λοιπόν δὲν θὰ γιатρευθῇ ἡ Μαρία; Νὰ πάλι: Μόλις ἔπεσε ἔστω κρεβάτι της, ξαναγυρίζει πάλι ἐπὶ τὴν σάλα, ξυπόλυτη, μὲ τὸ νυκτικό.

— Τί ἐπαθες; τὴν ἐρωτοῦν.

— Ἀκουσα... κρότους... ἀποκάτω... ἀπὸ τὸ... κεφάλι μου!.. ἀποκρίνεται κατατρομαγμένη.

— Τί κρότους;

— Νά, ξέρω γώ; .. Θὰ εἶνε... λησταί... ἀποκάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι μου... ἢ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι...

Τῆς λέγουν ὅτι δὲν εἶνε τίποτε, τῆς λέγουν ὅτι θὰ ἔτριξαν τὰ πούπουλα τοῦ μαξιλαρίου της. Τοῦ κάκου! Ἡ κυρία Τρομάρα δὲν θέλει νὰ πεισθῇ, οὔτε νὰ ἡσυχάσῃ.

Ὅλα τῆς βγαίνουν σὲ κακό. Γῆν ἄλλη ἡμέρα ἐπῆγε μὲ τὸν ἀδελφὸ της σὲ μιὰ διασκέδασι. Ἐνα σκυλὶ γυμνασμένο ἔκαμε διάφορα παιγνίδια.

Ὁ ἀδελφὸς της καὶ τὰ ἄλλα τὰ παιδάκια γελοῦν ξεκαρδίζονται μὲ τὰ καμώματα τοῦ ἔξυπνου σκύλου. Ἡ κυρία Τρομάρα ὅμως μόλις ἀναπνέει ἀπὸ τὸ φόβο της.

Ὁ Ἀζώρ, ἀνάμεσα ἑτάλλα, ξέρει νὰ ρίχνῃ καὶ πιστόλι. Τοῦ γεμίζουν ἓνα μὲ μπαρούτι, τοῦ βάζουν καψούλι καὶ του σηκώνουν τὸ λυκο. Ὁ Ἀζώρ πηδᾷ ἐπὶ τὴν καρέκλα... Ὁ κύριός του δίδει τὸ πρόσταγμα, καὶ ὁ σκύλος βάζει τὸ ποδαράκι του ἐπὶ τὴν σκανδάλῃ.

— Πῦρ!

— Μπούμ!

Ὁ Ἀζώρ τραβᾷ τὴν σκανδάλῃ, καὶ τὸ πιστόλι πέρνει φωτιά.

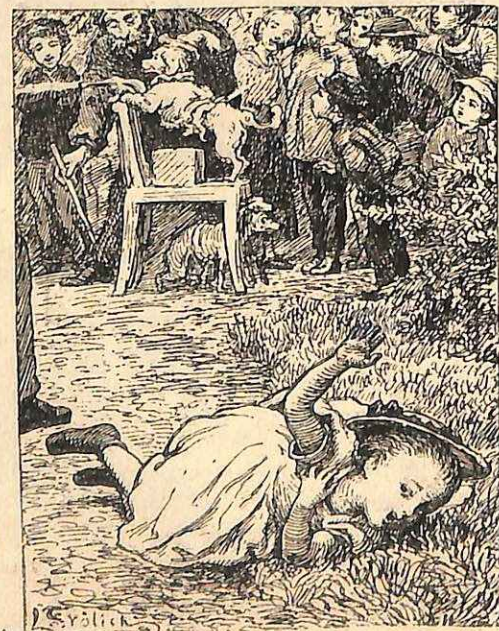
— Μάνα μου! μ' ἐσκότωσαν!..

Ἐφωνίζει ἡ Κυρία Τρομάρα.

Καὶ πέφτει κάτω μὲ τὰ μοῦτρα.

Ἀλήθεια, εἶνε νὰ τὴν λυπάται κανένας τέτοια φοβεράρα.

(Συνέχεια προσεχῶς) Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

ΟΔΗΓΙΑ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Μωσαϊκόν.—Εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ Μωσαϊκοῦ, τὸ ὅποιον πάντοτε εἶνε ἔμμετρον, θέτομεν κατὰ σειρὰν τὰς λέξεις ἐκεῖνας, ἐξ ἐκάστης τῶν ὁποίων ὁ λύσις θὰ λάβῃ ἓν γράμμα οἰονόη-ποτε διὰ νὰ σχηματίσῃ τὴν ζητούμενην λέξιν. Παράδειγμα:

Ὁδῶν καὶ ὁ Περικλῆς, ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης, ἡ γαλαρία, ἡ ἀλκων, καθὼς καὶ ὁ Κλεισθένης μαζὶ μ' αὐτοὺς καὶ ἡ Πάρος ἀπὸ τὰ γράμματα ἔδωσαν νὰ γίνῃ ὁ ζωγράφος.

Ὁ ζωγράφος εἶνε ὁ Ἀπελλῆς, σχηματιζόμενος ὡς ἐξῆς: ὁ Δις, Περικλῆς, δημοσθένης, γα-λαρία, ἀλκων, κλεισθένης, πάρος. Ὡς βλέ-πετε, τὰ κοσμητικὰ ἐπίθετα τῶν λέξεων, τὰ ἄρθρα κτλ. δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν εἰς τὸ Μωσαϊκόν. Ἐκ τῶν λέξεων π: χ: ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης, ὁ μόνον ὁ Δημοσθένης παρέχει γράμ-μα πρὸς σχηματισμὸν τοῦ Ἀπελλοῦ.

Τὸ Μωσαϊκόν εἶνε ἀπὸ τὰς εὐκολώτερας Ἀσκήσεις καὶ ἡ διατύπωσις τῶν πάντοτε σχεδὸν στερεότυπος, κατὰ τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα. Ἐν τούτοις καὶ εἰς αὐτὸ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ πρωτο-τυπῇ. Ἀποδείξει τὸ ἐξῆς ὥρατον Μωσαϊκόν, τὸ ὅποιον ἔστειλε κάποτε ὁ Λοΐας:

Τίς Ἐνδοξώτατος βρίσκεται ἁρχαῖος, μὲσα Στῆ ἐρᾷσι μαντικὴ σπουδαῖος;

Ἐσμενίσωσα κεφαλαία τὰ γράμματα ἐκάστης λέξεως τὰ ὅποια κατὰ σειρὰν ἀποτελοῦν τὴν λύ-σιν: Τειρεσίας.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μίμης:—Κώστα, ἔμα φᾶς ἔρρεσαι ἀπὸ τὸ σπῆτι σου ἐπὶ τὸ σπῆτι μου νὰ παίζωμε; Ὁ Κώστας:—Τὸ σπῆτι σου, καί μένε, εἶνε μακρὺ. Ἐλα κολλήτερα σὺ ἐπὶ τὸ δικό μου, ποῦ εἶνε κονήτερα.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ

Σκέψις τοῦ Κουρικοεφαλάκη, ὅταν εἶδε κά-ποτε αὐτὸν στρουθοκαμήλου, σὺν πεπνί:

— Φαντάσου λοιπὸν τὸ αὐτὸ τοῦ ἐλέφαντος: τί μεγάλο ποῦ θὰ εἶνε!

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἀθώας Καρδίας.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΧΩ ὑπ' ὄψιν μου καὶ τὰς δύο ὥραις ἐπι-στολὴς σου, Ἀπόγονε τοῦ Νέστορος [ΕΕ]. Ὡς πρὸς τὸν τίτλον «Διάπλασις τῶν Παίδων», σοὺ ἀπαντῶ ὅτι ἡ λέξις παῖδων δὲν ἐμποδίζει διόλου καὶ τοὺς ἐφήβους νὰ εἶνε συνδραμηταί μου, ἀφ' οὗ ἄλλως τε καὶ τὸν τίτλον ὑ-πάρχει καὶ τὸ ὑποτίτλον: «περιοδικὸν διὰ παι-δία, ἐφήβους καὶ νεανίδας.» Ἐπειτα ἐν περιο-δικῶν δύσκολα θὰ ἡμπορῶς νὰ τροποποιήσῃ τὸν τίτλον σου, μὲ τὸν ὅποιον ἐκδίδεται ἐπὶ εἰκο-σιτέσσαρα ὅλα ἔτη. Ὅσον διὰ τὴν ἐπιστολήν σου κ. Φαίδωνος περὶ Ἀδέλφου καὶ πλουτοῦ ὁμο-γῶ καὶ ἐγὼ εἶμι ὁ δόξω τῶν Σολομῶν, Βίκτωρ Οὐγγῶ, Σαίπερ κτλ. εἶνε ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν δέξαν τῶν Ἀδέλφου, Συγγρῶν, Βαλλιδάνων κτλ. Ἀλλὰ διὰ νὰ ὀνειροπολῇ κανεὶς τὴν πρώτην ἀ-παιτείται νὰ ἔχῃ κατὰ τὸ ὅποιον δὲν ἐδόθη εἰς ὅλους τοὺς θνητοὺς: μεγαλοφυΐαν.

Θεὰ τῆς Γεωργίας [ΕΕ], πολὺ μοῦ ἤρρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, μὲ τὴν περιγραφὴν τῆς εἰς Σαλα-μῖνα ἐκδρομῆς. Μ' ἐλύπησεν ὅμως ἡ ὑπόνοιά σου, ὅτι πιθανὸν νὰ με βαρύνουν αἱ ἐπιστολαί σου, καὶ ἡ ἀπόφασίς σου νὰ μου γράφῃς τῶρα ἀραιότερα. Μὰ διατί;...

Βεβαίως, Ἀγγὴ Φιλία, εἰμπορεῖς νὰ μου στείλῃς Π. Πνεύματα, καὶ ἂς μὴ λαμβάνῃς μέ-ρος εἰς τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. Ἐλαβὰ τὰ χρήματα ἐκεῖνα, ἀλλὰ τῶρα μὴνᾶν ὅτι ἦσαν διὰ τὸν «Ἑλληνοπαῖδα». Ὅσον διὰ τὸ Φρον-τιστήριον, ὅχι, διότι δὲν ἔχω τοιοῦτο Ταμεῖον εἰς τὸ γράφειν μου.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐνδιαφερόν σου, Νεράϊ-δα τῶν Σπετσῶν. Ναι, τῶρα εἶμαι πολὺ καλ-λίτερα, καὶ ἐλπίζω ἐντὸς ὀλίγου νὰ γίνω ἐντε-λὼς καλὰ. Ἐγέλασα πού ἐροῦντο: μήπως αἱ ἐπιστολαί σου εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνας πού κατηγόρησεν ὁ κ. Φαίδων. Μὰ δὲν σου εἶπα καὶ ἄλλοτε, νο-μίζω, ὅτι αἱ ἐπιστολαί σου εἶνε πρῶτο, κομ-ψότες καὶ εὐπρεπεῖς;

Καλῶς Ὅρισε, [Ε] διὰ τὴν πρωτομαχά-τικὴν περιγραφὴν Ὁμῖ: ὁ κακομοῖρος ὁ Οὐράξ κατεπατήθη ἀπὸ τοὺς ἐλέφαντας καὶ ἀπέθανεν ὀριστικῶς: δὲν θὰ τὸν ἀναβιδοῦμεν πλέον, ὡς ὑποθέτει, εἰς τὸ «Μέγα Δάσος». Ὁ ἰδοῦμεν ὅμως ἄλλα πρόσωπα, πολὺ περιεργα.

Μοῦ ἤρρεσεν πολὺ, Ἀκτίς τῆς Ἐλευθερίας, ἡ ἐπιστὴ σου [Ε]. Ἀλλὰ τί νὰ σου εἶπω! Τὸ ζήτημα τῆς ἀληθοῦς Ἰθάκης τοῦ Ὀδυσσεύς εἶνε τόσον σκοτεινόν, ὥστε δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀποφανθῇ, μὲ ὅλην τὴν συμπάθειαν, τὴν ὁ-ποία ἐμπνέουν οἱ Ἰθακῆσιοι, οἱ κινδυνεύοντες νὰ χάσουν μίαν δόξαν τῆς πατρίδος. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι τὸ φῶς, τὸ ὅποιον θὰ χύσῃ αἱ ἀνασκαφαί, δὲν εἶνε ὑπὲρ αὐτῶν. Τὰ συγχαρη-τήρια μοῦ διὰ τὸ σὸν βιβλίον τὸ ἀδελφῶ σου Βεβῶν, Κίτρινο Ντόμινο, εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς εἰς τὸν Διδάσκαλόν σου ἐπιστολὴν συγ-χαρητήριον εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν, ἀφ' οὗ μάλιστα οὗς εἶπεν ὅτι τοῦ ἀρέσει νὰ λαμβάνῃ. Πῶς ὀφείλεις; Ἰδοὺ ἁθεοῦ καὶ ἀγαπητὴ μου διδάσκαλε! ὡς πῶς θὰ τελειώσῃς; Ἡ εὐγνώμων καὶ ἀσυνωμένη σου μαθήτρια. Τί ἄλλο θέλεις;

Πολὺ ἐγέλασα μὲ τὸ ἀνέκδο-ον, τὸν ὅποιον δὲν ἤξευρα. Ἐμμενίσωσα κεφαλαία (X. A. M.) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον καὶ ἔχει καλῶς. Αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.

Βλέπεις, Τσιούχτρα, πόσον ἤρηστα καὶ ἐγὼ νὰ σοὺ ἀπαντήσω. Δὲν το ἔκαμα ὅμως διὰ νὰ σ' ἐκδικηθῶ διὰ τὴν μακρὰν σιωπὴν, ἀλλ' ἐξ αἰτίας τῆς ἀσθενείας μου. Ὅχι! Διαγ. Ζωγρα-φικῆς μ' ἐλαιοχρώματα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γί-νῃ εἶνε πρῶτα ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών μας. Ἡ Χανδρὸν Ἀστέρην (Γ. Κ.) δεκτὸν καὶ μου ἀρέσει πολὺ, ἀλλὰ... σούς-πύς!

Καὶ πάλιν σταματῶ ἐδῶ, διὰ νὰ ἐξακολουθῇ-σω εἰς τὸ προσεχές. Νὰ μὴν ἔχετε παράπονα, διότι αἱ συσσωρευθεῖσαι ἐπιστολαὶ εἶνε πάρα πολλαί, καὶ πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονήν. ἂν δὲ μοῦ ἐγράφατε ἐν τῷ μεταξύ δύο καὶ τρεῖς ἐπι-στολάς, νὰ εἴσθε εὐχαριστημένοι ἂν ἀπαντήσω μόνον εἰς τὴν μίαν.

Ἀσπασμοί, Πληροφορία: ἡ Σιωπηλὴ Νύξ συλλυπεῖται ἐγκαρδίως τὴν Ξανθὴν Ναυ-ρομμάταν, καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι τὸ τετραδι-ὸν τῆς τὴν ἔκαμε νὰ δακρύσῃ καὶ νὰ συμμετά-σχῃ θλίψεως ἢ ὁ Θεὸς ἡδύοχησε νὰ τὴν στε-ρήσῃ ζητεῖ δὲ τὴν διαμονὴν της: ὁ Γρηγό-ριος Γ. Σαντικτζόγλου ἀσπάζεται ἐν Μ.Γ. Γρηγοριάδην, τὸν ὅποιον γνωρίζει ἐκ Σμύρνης, καὶ ζητεῖ μετ' αὐτοῦ ἀλληλογραφίαν. ὁ Μι-κράς ἀσπάζεται ἐν Σέλενον Κεραυνόν, τὸν ὅποιον ἐγὼ ὤρισε εἰς τοὺς «Διπλ...ους» τὸν Κόκκινον Καπελάκι πληροφορεῖ τὸ Κρητικὸν Κάσταρον ὅτι δὲν ἐμάνευσε ποία εἶνε καὶ τὸ εὐχαριστεῖ πού ἐπῆνεως τόσον τὰς ἀπαντήσεις τοῦ τετραδίου της: ἡ Μόνωσις πληροφορεῖ τὴν Ἀλλοπρόσας. ὅτι ἐπαρῆθη ἀναμεινύσας τὴν Ἀλλοπρόσας. ὅτι ἐπῆρθε ἀπὸ τὸν βουνὸν πού εἶνε τῆς στέλλει ἓνα φιλάκι, καὶ ἐρωτᾷ πού ἐτερωπῶσε τὸ ἀνόμενον πρὸς τὴν χαρμυλὶ τῆς ψευδώνυμον. ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος προσφωνεῖ τὴν Ὀνειροπόλῃ Ψυχὴν τὸ ὡς εὐ παρέστη εἰς τὴν πόλιν σου: συγχαίρει

δὲ καὶ εὐχεται πᾶν ἀγαθὸν ἂν καὶ ἀργά, εἰς τὰς μνηστευθείσας Μυστηριώδῃ Φουγῇ καὶ Ἐλ-ληνικῇ Σημῇ. ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κό-μου πληροφορεῖ τὴν Κωπηλάτιδα Κύθον ὅτι ἔχει ἐν ὧν αὐτοῦ, τὸ ὅποιον εὐχαρίστως θὰ τη-στείλῃ διὰ τὴν συλλογὴν της: ἂν θέλῃ: τὸ Σπῆ-λαιον Δοξαπατῆρ ἀσπάζεται τὸ Τέμενος τῶν Μουσῶν καὶ τὸ παρκαλεῖ νὰ τῷ φανερῶσθαι τὸ νέον του ψευδώνυμον, καθόσον ἐγνωρίσταν δι' ἀνταλλαγῇ: Μ. Μυστικῶν. ὁ Θεσσαλικὸς Τάξις Ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ Μολὼν Λαδὲ: τὸ Μή μου Ἀπτον ἀσπάζεται τὴν Μικρὰν Ἀκανθούλιδαν καὶ τὸν Κονασιμόδον τὸν ὅποιον γνωρίζει καλὰ, καὶ τὸν ἐρωτᾷ πῶς πηγαίνουν αἱ φωτογραφίαι: ἡ Κιουκιουρίστρα πληροφορεῖ τὸν Ἀταβήριον Ρόδου ὅτι ἂν τὴν ἔ-ρωτοῦσε διὰ τὰ σκυλάκια της, ἂν καὶ δὲν εἶνε νεογέννητα εὐχαρίστως θὰ τὸν ἔκαμε κομμάριον, ἀλλὰ γὰρ καὶ δυστυχῶς δὲν ἔχει: ὁ Ὁβελί-σχος τῆς Κλεοπάτρας Ζητεῖ τὸ ψευδώνυμον τοῦ Κ. Τούρτουλου: ὁ Φιλόδοξος Μακεδὼν χαί-ρειτὰ τὸν Πήρρον Ἀπρὸλ τὸν ὅποιον γνωρίζει ἢ Τυρλόμυγα πληροφορεῖ τὸν Ἀλ-Ἀλ-Χάρ ὅτι τὸν γνωρίζει, καὶ τὸν συγχαίρει διὰ τὴν ἀρρη-μάδαν του: τὸ Σεραντὴν ἐρωτᾷ τὴν Πει-ραϊκὴν Νύκτα ἂν ἐνθουσιάζει τὴν φίλην τῆς Α. Τ. ἡ Νεράιδα τῶν Σπετσῶν χαίρειτὰ τὸν Θη-σεά Πένδιον καὶ τὸν πληροφορεῖ ὅτι ἔπαυσε τὴν συλλογὴν δελταρίων καὶ ἤρρισε συλλογὴν ποι-ημάτων: ἡ αὐτὴ πληροφορεῖ τὸν Σεραντὴν ὅτι ἐπέρασε πολὺ ὥρα εἰς τὰς Σπέτσας: ὁ Λορ-δος Βύρων Ζητεῖ τὰρχικὰ τῆς Ὀνειροπόλου Ψυχῆς: ἡ Χιώτικη Βροχὴ ἀσπάζεται τὴν Χιακὴν Παρσέληνον καὶ νὰ μὴ θυμῶν ὅταν τῆς κάμνουν Π Πνεύματα: ἡ Ἐσπερία Ἀδρα ἐπιθυμῇ νὰ ἔχῃ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Ἐσπε-ρινοῦλαν: τὸ Κεντρί πληροφορεῖ τὸν Κύκλειον Ἀσμά ὅτι δὲν εἰμπορεῖ νὰ τοῦ δανείσῃ ὄλιγον μπόι, ἀλλὰ μόνον νὰ τοῦ πωλήσῃ καὶ μάλιστα ἐπὶ προπληρωμῇ: ἂς ἐμβάσῃ λοιπὸν τὸ ἀντίτιμον: Ζητεῖ τὸν τίμω καὶ ἀνταλλάξῃς Μ. Μυστικῶν: ἡ Ἀμαρυντὶς ἀσπάζεται τὴν Ἑλληνικὴν Ση-μαίαν καὶ τὴν συγχαίρει διὰ τοὺς εὐτυχεῖς της: ἀρραβωνάς: ἡ Κωπηλάτις Κύθον πληρο-φορεῖ τὴν Μυστηριώδῃ Φύσιν ὅτι ἀληθῶς εἶνε Μυστηριώδῃ, διότι ἐν ᾧ δὲν τὴν γνωρίζει, τὴν φιλεῖ καὶ τὴν ἀποκαλεῖ φίλην της: ἡ Μένωσις συγχαίρει τὸ Ψηλὸ Κυπαρισσάκι διὰ τὴν ὥρατιαν πρὸς αὐτὴν ἐπιστολήν του: ἡ Ὀνειροπόλος Ψυχὴ ἀσπάζεται τὸν Ἀνθος τοῦ Μαῖου καὶ τὸ ἐρωτᾷ ἂν μὲν εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν διὰ νὰ τοῦ γράψῃ πληροφορεῖ δὲ τὴν Κωπηλάτιδα Κύ-θον, ὅτι δὲν θὰ ὑπάγῃ εἰς Κυπαρισσίαν καὶ ἐπομένως δὲν θὰ γνωρισθῇ, καὶ ἐπεθύμει καὶ ἐκείνη: τὸ Νευρόσπαστον ἀσπάζεται τὸν Ὀ-περήφανον Ἀλέοντα καὶ Ζητεῖ τὰρχικὰ τῆς Ἐ-ρημίτιδος: τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα ἀσπάζε-ται τὸ Ζιζάνιον τοῦ Σχολείου καὶ ἐρωτᾷ τὸν Σεπτεμενέον Σικωνίον πῶς περᾷ εἰς τὴν Ἀρίσσαν: ἡ Μικρὰ Ἀκανθούλιδαν χαίρειτὰ τὸν Ἐβελίον Ἀλφίαν, Μή-μου. Ἀπτον καὶ Δαφροστεφὴ Ναυαρχόν: τὸ Λουλοῦδὸ τῆς Καρδίας Ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν Ναυτὸ-παῖδα, Κονασιμόδον καὶ Ἀγγελοῦ Ἀγγε-ρίων: ἡ Ἀκτίς τῆς Ἐλευθερίας ἀσπάζεται τὴν Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα καὶ τὴν συγχαί-ρει διὰ τὰ ὥρατά της: Μ. Μυστικῶν. ἡ Περ-σέσσα Καρδία Ζητεῖ τὴν διεθύνσιν τοῦ Ρι-χάρδου Παρίση: τὸ Ψεύτικον Τριταφυλ-λάκι λέγει εἰς τὴν Ἀριστοκράτιδα Ρομανίδα κρῖμα ἐπὶ χαρὰ του: τὸ Ἀταβήριον Ρόδου συλλυπεῖται ἀπὸ καρδίας τὸ Ἀγγὸν Περιοτεράτι διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του: τὸ Ἀνθος Ἀνθῶν ἀσπάζεται τὴν Ἰνδοεὐρατικὴν Βρα-δύαν, καὶ διατί δὲν τοῦ γράφῃ; ὁ Ἀφρικα-νικὸς Ἡλιος Ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ Γυ-μνάσιον Λίου, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Σούρτα-Φέρ-τα: ὁ Κόλπος τῆς Ἀταλίας ἀσπάζεται τὴν Παμφοῦλον Κόλπον καὶ Ζητεῖ τὴν διαμονὴν τοῦ Νευροσπάστου: τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον παρακαλεῖ τοὺς φίλους μου, ὅσοι τοῦ ζητοῦν καὶ

ἀπὸ ὅσους Ζητεῖ Μ. Μυστικῶν, νὰ γράβουν καὶ τὸ ὄνομά των, ὅπως τὸ γράφει καὶ αὐτός: ἡ Ταγγαρέλλα Ζητεῖ τὰρχικὰ τῆς Μικρῆς Βιο-λιστρίας: ἡ Ἑλληνοπούλα ἀσπάζεται τὴν Μυστηριώδῃ Φύσιν, καὶ τὸν χειμῶνα πάλιν θὰ βλέπωνται συχνότερα: ἡ Μαργαριτοδόρος ἀ-σπάζεται τὴν Ἐσπερίαν, καὶ τί γίνεται;— δι' ἄλλας δὲν ὑπάρχει τόπος.

Μικρὰ Μυστικῶν ἐπιθυμοῦν νὰ ανταλ-λάξουν: ἡ Ἀμαρυντὶς μὲ τὴν Ὀνειροπόλῃ Ψυχὴν, Σοφὸν Πιττακόν, Μολὼν Λαδὲ, Νουσταλγούσαν Ἑλληνίδα καὶ Παμφοῦλον Κόλπον: ἡ Κωπηλάτις Κύθον μὲ τὸν Καρ-διογράφον, Κυδαθηναῖον, Πάλλουσαν Καρ-διαν καὶ Παλίστριαν τοῦ Ἐβελίου: ἡ Μόνω-σις μὲ τὸν Νουσταλγόν Ἑλληνα, Βασιλίδαν τῆς Ἐρήμου, Θερινὴν Βροχὴν, Ἀγγὸν Περι-τεράκι καὶ Ταγγαρέλλαν: τὸ Σούρτα-Φέρ-τα μὲ τὸ Λουλοῦδὸ τῆς Καρδίας, Ἀθῶν Καρ-διαν, Μόνωσιν, Μή με λησιμόνει καὶ Μι-κρὰν Βιολιστρίαν: ἡ Ὀνειροπόλος Ψυχὴ μὲ τὴν Ἀρτὸν τοῦ Κάμπου, Καρδίαν τῶν Ἑλ-λήνων, Ἀπτερον Νίκη, Μή μου Ἀπτον καὶ Τροβαδοῦρον: τὸ Νευρόσπαστον μὲ τὸν Ἀγγελοῦ Ἀγγερίων, Ἀρχικαλμπουριστήν, Ἀλλοπρόσας, Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης καὶ Ἐσσομον Ἀνθος: τὸ Λευκὸν Κρῖνον μὲ τὸ Χρυσὸ Παράκι, Χωλὸν Διάβολον, Νευρὸ-σπαστον, Σημῆν τῆς Ἀγίας Λαύρας καὶ Ἰδανικὴν Γλυκύτητα: τὸ Καλῶς Ὅρισε μὲ τὸ Κεντρί καὶ Μόνωσιν: ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόμου μὲ τὸν Οἰδιπόδα Τέρανον, Μι-κρὰν Ἀμαρυντὶς καὶ Ἐξορίστον Ἑλληνα: ἡ Μικρὰ Ἀκανθούλιδαν μὲ τὸν Ἐβελίον Ἀλφίαν, Ἀταβήριον Ρόδου καὶ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγά-πης: ὁ Περιγητὴς μὲ τὸ Ζιζάνιον Σχο-λείον, Ὀπερήφανον Ἑλληνίδα, Ἐπιμελὴ Μαθήτριαν, Ἀρόσον τῆς Ἐρήμου καὶ Νουσταλ-γούσαν Ἑλληνίδα: τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα μὲ τὸν Ὀπερήφανον Ἀλέοντα, Τρεμοσύνον Ἀστέρι καὶ Φουσταρέλλαν: ἡ Χιακὴ Παρ-σέληνος μὲ τὴν Ἀρθρομένην Ἀμυρδαλίαν καὶ τὸ Βολιώτικο Κρασί: τὸ Λουλοῦδὸ τῆς Καρδίας μὲ τὴν Ὀμικλὴν, Μαδρὸν Ἰσπότην, Λευκὴν τῆς Καστίλλης, Ἀρθρομένην Ἀμυρ-δαλίαν καὶ Καλοθερμένον Γάτον: ὁ Χω-λὸς Διάβολος μὲ τὴν Ναυτοπούλῃν τῆς Κρα-νίας, Ἀμυρδαλὸν Ἀμύρην, Τέττιν τῆς Ἀ-χαίας, Σχερὰ δὲ Βεζιράκα καὶ Σμύρνην Κόρην: ἡ Ἀκτίς τῆς Ἐλευθερίας μὲ τὸν Πρίγκιπα τῆς Μαργησίας, Ἀριστοκράτιδα Ρομανίδα, Σμύρνην Κόρην, Ἰτέαν καὶ Ρα-κοσυλλέκτην τῶν Παρισίων: ἡ Περσέσσα Καρδία μὲ τὸν Θεαγένην καὶ Χρυσόροον Πακτωλόν: τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα μὲ τὸν Κάλυκα Ρόδου καὶ Παρισίαν: Ἀμύρην ἢ Φαληρεὺς μὲ τὸν Κρητικὸν Πέλαγος, Χορο-σκαπὴν Ἀρόσον, Ναυτοπούλῃν τῆς Κρανίας καὶ Ἀτ-Ἀλφ τῶν Παρισίων: ἡ Λαμμένη Ἐδ-τυχία μὲ τὴν Ζουλέικαν καὶ Τρικεφάλον Κέρβερον: τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον μὲ τὸν Ἀ-νατέλλοντα Ἀστέρα, Ναυσικάν, Χωλὸν Διάβολον, Ἰτέαν καὶ Μή με λησιμόνει.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διά-πλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Σιωπηλὴν Νύ-κτα (κατήρησεν τὰ Μαυρίσματα, ὅτι οἱ φίλοι μου ποτὲ σχεδὸν δὲν μου ἔδωκαν ἀφορμὴν νὰ τα μεταχειρισθῶ: ὁ Ἀναίας εἶνε φυγογυῖός μου ἐκ γενετῆς του.) Κόρην τοῦ Δουαδέσος (βε-βῶν: συνέθη λάθος, ὅτι συνέθης ἡ Μόνωσις μοῦ στέλλει μακρὸν καταλόγον ψευδώνυμων, μὲτ' ὧν

λά φαίνεται, πριν το λάβω, ἔκαμε νέαν πρότασιν· χαίρεσμά μου εἰς τὸν ἀδελφόν σου.) Κόκκινο Καπελάκι (ναί, ἀγαπητή μου, ὁ Θεός να σε παρηγορήσῃ διὰ τὸ μέγαλόν σου δυστυχίαν! τὸ καίμενο τὸ παιδί! πῶς το ἐλυπήθηκα· ἐγὼ μ' αὐτὰ πού μου γράφεις...) Μόνασιν ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὡραιότητα περιγραφῆς τῆς ἐκδρομῆς περιμένω νὰ μου περιγράψῃς καὶ τὴν μαγευτικὴν πατρίδα σου.) Σπήλαιον Δοξοπατρῆ (ἐλήφθησαν.) Μολὼν Λαβέ ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραία Πρωτομαγιά.) Θεσσαλὶκὸν Ῥάκινθον ([Ε] διὰ τὴν ἐνθουσιάζουσα ἐπιστολήν.) Μή μου Ἀπτοῦ (τί ὥραϊον τὸ γραμματάκι σου!) Κιουκιουρίστραν (ἔστειλα· ἔχει καλῶς.) Ὁβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας (ἔχει ὑπομονήν.) Εὐαγγελίαν Καλὴν (εὐχαριστῶ πολύ· ἂν καὶ ἀργά, σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός σου.) Ραχοσυλλέκτην τῶν Παρισίων (τί ἐρώτησις εἶνε αὕτη; ἂν μου δίδῃς βάρους πού μου γράφεις; κἀνὲ ἄλλο.) Φιλῶδοξον Μακεδόνα (ἔστειλα.) Πειραϊκὸν Ἀστέρα (χαίρω πολύ.) Τυφλόμυραν· Ἐπακατέργαστον Σάμιον (περίεργος αὐτὸς ὁ τρόπος ποῦ ἐρωτᾷς ἐκεῖ τὴν Πρωτομαγιά.) Διονυσία Πηγήν, Κόκκινην Ἐξοχήν (ναί) Σερπαντέν, Ἀόρδον Βίρωνα, Λιακὸν Κόϊνον, Πειραϊκὴν Νύκτα ([Ε] κρῖμα πού δὲν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύσω τὸ ἐπεισοδιόν σου μετὰ τὸν κύριον ἐκείνον.) Καρινάδιον Ρισελιέ (εὐμορφον τὸ Π. Πνεῦμα· οἱ στίχοί σου διὰ τὸ ψευδώνυμον μού ἤρεσαν.) Λιωτικὴν Βροχήν (δὲν σου ἀπαντῶ τίποτε, διὰ τὴν μὴ σε ἀνακαλύψουν.) Φαιδίμην· Ἐσπερίαν Ἀῤῥαν· Ἀμαρυνίδα (ἡ συμβουλὴ μου εἶνε νὰ λάβῃς καὶ πάλιν μέρος· αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ ἐπιτύχῃς περισσότερον, διότι ἔχεις ἤδη πείραν· ἔπειτα εἰς τὴν Διαγωνισμοῦ συντείνει καὶ ἡ τύχη.) Κωπηλάτιδα Κῆθρου Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπιδου ([5 Ε] διὰ τὴν ὡραιότητα ἐπιστολῆς, διὰ τὴν πληροφορίαν σου, ὑποθέτω ὅτι τώρα θὰ εἶνε· κατόπιν ἐρωτῶ.) Κελαρύχουσαν Κρήνην (δὲν εἶπα ποτὲ ὅτι τὰ Π. Πνεύματα δὲν δημοσιεύονται μετὰ τὸ ὄνομα· θὰ εἶπα ἴσως διὰ τὰς προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν.) Μέμφιδα Σοῦτρα-Φέρτα· Ὁνειροπόλον Ψυχὴν (δὲν μ' ἐνοχλεῖς διόλου.) Περρωμένον ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραία περιγραφὴν.) Νευροσπαστον (ἐλήφθησαν.) Απολεσθέντα Παρίδεισον (καὶ βίβλια τῆς τάξε· σου θὰ εἶνε πολὺ ἐκλεκτὴ καὶ ἀξία τῆς ἀγάπης τοῦ Διευθυντοῦ, ἀρ' οὐ οἶ π' εἰσὶ τῶν μαθητῶν εἶνε συνδρομηταί μου.) Δέν-το-πιστεύω (πῶς, ἐπέρασες λοιπὸν εἰς τὴν Σμύρνην;) Κελαρύχουσαν (εἶδεν ἡ νῆα μας φίλην τὸ ψευδὸν μόν τῃ;) Κορινθιακὸν Κῆμα ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς.) Ἰσπανὸν Ἐπαρξιν (εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού σ' ἐνθουσιάζει τόσο· ἡ Βεροπούλα, τὸ θάρρος, τῆς Γουλιέλμινας δὲν πρέπει νὰ σ' ἐκπλήττῃ, διότι ἔτσι ἀντρέφονται τὰ βοερόπουλα, ἀγόρια καὶ κορίτσια.) Μικρὰν Ἀκανθουλίδα (χαίρω πού ἔγινες καλὰ.) Ἀντώνιον Ἰωαννίδην (τὸ φυλλάδιον 10ον τοῦ 14ου τόμου ἐξηγητὴν ὁλοσχερῶς.) Εὐφρά Βλάκα· Περιηγητὴν ([ΕΕ] διὰ τὴν πατριωτικὴν ἐπιστολήν· ὡραία τὰ Π. Πνεύματα.) Νοσταλγὸν τῆς Θαλάσσης (ἔστειλα.) Πίθηκον τοῦ Βορέου ([Ε] διὰ τὴν ὡραία ἐπιστολήν.) Αουλοῦδον τῆς Καρδίως (σοῦ εὐχομαι λοιπὸν νὰ λὴν ἐπιτυχίαν, ἂν καὶ δὲν ὁμιβόλῳ καθόλου.) Χωδὸν Διάβολον (ἡ Κική δὲν εἶχε ἰαπωνικὰ γραμματόσημα καὶ σ' εὐχαριστεῖ πάρα πολὺ πού τῇ ἔστε λες.) Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν (ὄχι, ὄχι, μὴ φοβῆσαι.) Κόκκινον Ἀσμα ([Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας.) Ζωηρὰν Ἐπαρξιν ([Ε] πολὺ ὡραία ἡ ἐκδρομὴ σας· ναί, καὶ ἡ διέθυνσις πληρόνεται.) Λεων. Ἐμμ. Παυλίην (ἡ ἐπιστολὴ καὶ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ἔφερον τὴν ὑπογραφὴν σου· ἂν ὑπάρχῃ καὶ ἄλλος Παυλίνης δὲν εἰςφύρω.) Νύσθη (διατὶ μὴ ἔστειλες Πνευματικὰς Ἀσκήσεις; τί νὰ τὰς κάμω;) Ἀταβύριον Ρόδον ([ΕΕ] ναί, πολὺ μου ἀρέσουν καὶ μ' εὐχαριστοῦν αἱ ἐπιστολαί σου· ὁ Χωλὸς Δι-

άβολος μού γράφει ὅτι ἀσθενεῖς ἀπὸ ὀστεομυελίτιδος καλῶς;) Κεντρί (δυστυχῶς, δὲν εἰμυροῦ νὰ κάμω λόγον εἰς τὴ φύλλον περὶ αὐτῶ, πού μου γράφεις;) Δημήτριον τὸν Παληρέα (ἔστειλα.) Κρόσσον (ἐγέλασα πολὺ μετὰ τὸ ἐπεισόδιον, καὶ οὐτὲ μού ἐπέρασε ἀπὸ τὸν νοῦν διὰ τὴν ψεύτικον εἰμπορὶ νὰ μου γράφουν οἱ φίλοι μου ψεύματα;) Ἀρθὸν Ἀρθῶν, Χαμέτην Εὐτυχίαν (εἰς τὰ Μ. Μυστικὰ εἶχε μείνη ἡ παλαιὰ σου διέθυνσις, ἀλλὰ τὸ λάθος ἐδιορθώθη· σοῦ ἤρεσε λοιπὸν τὸ θέμα τοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς ζωγραφικῆς; σὲ περιμένω.) Ἀγγελλον τῆς Ἀγάπης (κ' ἐγὼ ἤθελα νὰ ἔδωκα αὐτὸν τὸν Ὁθέλλον ὁ ὁποῖος θὰ μὲ ἐνθουσιάζει· τὸ σκυλάκι μου.) Ἀφρικανικὸν Ἥλιον Κόλπον τῆς Ἀττάλειας ([Ε] διὰ τὴν εὐχάριστον καὶ ὡραία ἐπιστολήν.) Ἀστέρα τῆς Ἀκατολῆς (αἱ λύσεις σου λαμβάνονται τακτικὰ καμαρόν τὸ πάντοτε καθαρὸν καὶ ὁμαλὸν γράψιμόν σου.) Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρόν (καλῶς ἤλθες.) [ΕΕ] διὰ τὴν ἐντυπώσιν ἐκ τοῦ ταξιδίου.) Ὀδραντὸν Ὁδόν, Ζιζάνιον Γυμνασίον Ἀραγνίστον Τραπεζοντίον (ὄχι, εἶνε ἀγόρι.) Χειμωνιάτικον Ἥλιον (ἔστειλα.) Τσιγγαρέλαν ([ΕΕ] διὰ τὴν ἐνθουσίαν τῆς 1ης Μαΐου· ἔγινε καλὰ ὁ Γλυκύλαλος Ὅνος;) Ἐαρθομαλλοῦσαν (λοιπὸν καληνύκτα καὶ ὕπνον ἐλα φρόν... ἅμα ἐξυπνήσῃς, εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς τετράδιον εἰς τὴν πρό μὴνός προτείναν.) Μικρὰν Βιολίστραν· Βικτωριαν τὸν Μαῦρον (μὴν φορὰν δημοσιεύεται ἡ εἰκὼν τοῦ βραβευθέντος, ἔστω καὶ δὲ ἐβραβεύθη εἰς πολλοὺς Διαγωνισμούς.) Δάλιαν (σκέπτομαι νὰ ἐκδώσω προσεχῶς τετράδιον Μ. Μυστικῶν διαφόρων χρωμάτων.) Λιακὴν Μαργαρίταν· Μαργαριτοφόρον (εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ διὰ τὴν ὡραία μυστικὴν πού εἶχες τὴν καλωσύνην νὰ μου στείλῃς.) Κρῶθιν (ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητής· ἔστειλα.) Ἀββακοῦν (πολὺ ἐλυπήθη· πού ἤλθες εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ δὲν σε εἶδα.) Ἀρὸν τοῦ Κάμμου (νὰ μου φιλῆς καὶ τὸν ἀδελφόν σου.) Συμυραϊκὸν Κόλπον· Λευκὸν Ῥάκινθον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξοπάθωμά.) Ἰδαρικὴν Γλυκύντα (πίσυν μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου!) Ἀῤῥαν τῆς Κερκίρας (ἀς μὴ γίνῃ ἐξαίρεσις διὰ τοιαύτας πληροφορίας, αἱ ὁποῖαι ἀνεκδοκὴν δημοσιεύονται ἐπὶ πληρωμῇ· λαμπρὰ τὰ σχέδιά σου καὶ νὰ τὰ ἐνεργήσῃς.) Ἀργὸ Περυστέρακι (αὐτὸ τὸ Π. Πν. τὸ ἔχω δημοσιεύσῃ καὶ ἄλλοτε.) Βέν Ζώην (εὐχε, πολὺ καλὴ ἡ φωτογραφία.) Ἐρυθρὸν Σταυρὸν κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Μαΐου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Ἰουλίου.

Ο χαμῆς τῶν λύσεων, ἵνα τοῦ ὁποῖου δὲν νὰ γραμμῇ τις λύσεις τῶν οἱ διαγωνισμοῦ, πολεῖται διὰ τὴν Γραμμὴν μὲς εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

256. Δεξιόγραφος

Σύνδεσμον ἔαν θελήσῃς
Μ' ἓνα ἄρθρον νὰ κολλήσῃς
Εἰς νησί ἀπ' τὸ Αἰγαῖον,
Ἐνα ὕπατον Ρωμαῖον
Στὴ στιγμὴν θὰ σχηματίσῃς

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νέμου

257. Συλλαβόγραφος

Ἄν λάβῃς τρία γράμματα
Καὶ τὰ ἐνώσῃς,
Μίαν μεγάλην Δύναμιν
Θὰ φανερώσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κροκότου

258. Μεταγραμματισμός

Τὸ ἄρωμα ὅπου βρεθῇ τὴν εὐωδίαν σκορπίζει· Ἄλλ' ὅμως πολὺ ἐνικόλῃ τὸ κάμνεις καὶ βρωμίζει· Ἄν τὴν ἀλλάξῃς τὴν ἀρχὴ καὶ βάλῃς μίαν ἄλλην· Πρὶ ἀπ' τὴ βρωμίας τὴν πολλὴν σὲ πιάνει τὸ κεφάλι.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαίδος

259. Τονόγραφος

Εἶμαι ἡ δύναμις, τὸ σθένος,
ὅπου· ἔχω ἂν μ' ἀφίσης·
Κ' ἓνα ζῶον κεραιφόρον,
ἂν με παροξυνώσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος τῆς Αἰφῆρας.

260. Δικτυωτὸν

★ ★ ★ ★ ★ ★ = Τίτάν.
★ ★ ★ ★ ★ ★ = Κράιος τῆς Εὐρώπης.
★ ★ ★ ★ ★ ★ = Πόλις τῆς Ἰταλίας.
★ ★ ★ ★ ★ ★ = Γεωργικὸν ἐργαλεῖον.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χωλὸς Διαβόλου

261. Ἱστορικὴ ἐρώτησις

Τίνο· ἐδόξου στρατηγὸς ὁ υἱὸς ὑπῆρξεν ἐνδοξότερος;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεῶς τῆς Γεωργίας

262-263. Λογοπαίγνια

1. — Ποῖος συγγραφεὺς σου λέγει πῶς νὰ εἶσαι;
2. — Ποῖα χώρα διατάσσει τὸν Ἀλῆν νὰ βάλῃ Δ;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σειμῆς Ἀφῆρας.

264. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, το τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεστῆς, σχηματίζουν πόλιν τῆς Ἑλλάδος:

1. Νῆρος τοῦ Αἰγαίου. 2. Καρπός. 3. Εἶδος πιθήκων. 4. Βασιλεὺς τῶν Περσῶν. 5. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χωλὸς-Σουλῶν

265. Φωνηεντολόγον

Θς-δκ-φλς-★ψ-φλς

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γεωρ. Α. Κωστή

266. Γρήφος

εἰ/κο Π Ν Κ ἤτοι φτώχεια

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀφροδίτης Σηλυσιδίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ ἡ 13 καὶ 14

128. Ἀντιγόνη (ἀντί, γόνυ). — 129. Εἶφορ (εἶ, φῶς).
150.

Σ Θ	131. Γέρον - Γέλων.
Κ Α Ν Α Ι	132. Βόλος-λοδός. — 133.
Δ Κ	Τ' ἈΛΕΜΑΧΟΣ (ἤχος,
Κ Ρ Η Τ Η	λάμα, ἔλος, μάχη, ἄλλα,
Ι Σ	χολή, ὄλμος. Σάμος.) —
Σ	134. Σιγάρα (ΣΙΓΑ ΡΑ-
	φαήλ. — 135. Διὰ τοῦ Δ:

ἡπαξ, Κραθασαράς, ἡσμα, ἀλλὰ, κατά. —
136. Κρίνει φίλους ὁ καιρὸς ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.
137. Ἡ τὰν ἡ ἐπὶ τὰς.

138. Ὀνίσκος (ὄν, εἰς, Κῶς.) — 139. Παλαμῆδης (πᾶ, δᾶ, με, εἰς.) — 140. Κόττος κόττα. — 141. Τὸ ὑπόδημα. — 142. Νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει. — 143-144. Ἰ. Νερόν, νερῶν, Νέρων, γέρον, γέρος, μέρος, μέλος, ἔλος, ἄλλος, ἄγο, πάρος. — 2. Βέλος, Βῶλο, πῶλος, πόλος, πόσο; τόσος, τόσον, τόσον. — 145. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν γραμμάτων Μ καὶ Α σχηματίζεται ἡ ἀκροστιχίς: ΟΛΓΑ (Ὁμάς, ἄλσιμα, σάτμα, σημάξ.) — 146. Ἀνὴρ ἄβουλος ἡδοναῖς θηρεύεται. — 147. Οὐδεὶς ἀνεξήγητος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λίστις λεπτὰ 10, διὰ τὸ τοὺς συνδρομητὰς καὶ λεπτὰ 5 μόνον. Ἐκδόσεις ἡμῶν 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ εἰ ἀντὶ τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.]

Ἀπερλόμενος εἰς Ἑλλάδα ἐνεκα ταξιδίου δηλῶ ὅτι παύω τὴν ἀνταλλαγὴν μέχρι νεωτέρας δηλώσεως. — Georges Papathanassopoulos, Alexandrie (Egypte). (B-45)